

Trøndelag Teater byr på nyskrevet norsk musikal for barn. Resultatet er sjarmerende direkte.

Færlig forelsket far

PÅ BARNAS PREMISER: Kathrine Thorborg Johansen er overbevisende som *Syflreкке Vibeke*, mens Jon Lockert Rohde er truende som *Storeslem*, men ikke så færlig likevel. FOTO: GT NERGAARD

D TEATER

«Puppan te pappa»

av Rasmus Rohde
Trøndelag Teater, Trondheim
Sjarmerende direkte ny norsk musikal for barn.

Anmeldt av: **ANDREAS WIESE**
awl@dagbladet.no

Når førtårsrammede pappaer får mannepuppet, begyner de å trene. Ser- lig hvis de blir ettert av sine barn, og særlig dersom tre-

ningssenterlederen er søt. Men hva skal datteren, *Syflreкке Vibeke*, gjøre når det er hennes skyld at pappa begynner å trene – og derfor også hennes skyld at pappa er forelsket og mamma vil skilles? Her må noe gjøres. Plutselig er helsestudio og skiløp blitt færlige greier.

En slik historie er et ummerket utgangspunkt for et litt traurig sosialrealistisk stykke barneteater, men «Puppan te pappa» har langt mer sjarm og varme enn som så. Forestillingen har tatt utgangspunkt i låtene til Rasmus og verdens beste band. Det bandet vant Spellemannprisen for beste barneplate for andre gang med de-

en «Puppan te pappa» i 2010. Basett på plata har så Rasmus Rohde, musiker i bandet, komponist og dramatiker skrevet denne musikkalen, rettet mot barna som gjerne kjenner låtene, for Trøndelag Teater.

Godd driv

Tilblivelsesprosessen kan synes i noen sterke låter og en handling som flere steder mer episodisk slanger seg rundt disse. Den sure gamle damen i gården blir forundringst raskt blid og hyggelig, iskremselgerens smeltende is blir introdusert men er raskt en avsluttet episode. Nyinnfyttede Storeslem blir raskt til bestevenn.

Heller enn å utnytte mulighetene i alle konfliktene den presenterer, går fortellingen raskt videre til neste episode.

De lyder ikke helt bra for et drama, men her bidrar det også på et skakt vis til forestillingens sjarm: Vi får mye fortelling for penga. Kathrine Thorborg Johansen er strålende i hovedrollen som frekk unge. Hun har kroppsspråket og mimikken på plass helt uten å bli klisjé. Øyvind Branzæg er troverdig som snill, travet og litt for lettforelsket far.

Framoverlent

I Morten Joachims regi skjer hele tida nok på scenen til å holde un-

gene framoverlent på stolsetene. Små effektive påfunn underveis holder også tak i interessen, uten å senke tempo. ensembles dansescener er også enkle, men effektive. Og tekst og regi imponerer i hvordan den forholder seg direkte og enkelt til vanskelige spørsmål samtidig som forestillingen holder sin glade grunn tone.

Slik blir den nye musikalen litt som kroppen til denne pappaen – kanskje ikke helt strømmingefortrivelig og god til det den skal brukes til. Dette er godt teater for unge. Så får noe foreldre heller kjenne seg litt for godt igjen.